

Amerikan-Fransız Çatışma Pazarındaki Ölümcül Karar ve Müslümanların Beldelerindeki Yöneticilerin Suç Ortaklığı ve Alkışları ile Lübnan Kanı Heder Ediliyor!

Yahudi Varlığı'nın insanlara, bitkilere ve taşlara erişen Lübnan'a yönelik vahşi saldırısına ilişkin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 1701 sayılı kararı bugün yayımlandı. Kararda, ateşkes yerine "askerî saldırı eylemlerini durdurmak" şeklinde bir lafız icad edildi. Sonra "İsrail" ordusunun geri çekilişinin, Lübnan Ordusu'nun yanı sıra sayısı on beş bine ulaşan devletlerarası kuvvetlerin yerleştirilmesi ile eşzamanlı olmasına karar verildi. Yine kararda Hizbullah askerlerinin Kuzey el-Litânî'ye geri çekilmesi ve Hizbullah'ın silahsızlandırmasını öngören 1559 sayılı kararın uygulanması gerektiği de ifade edildi. Kararda, bir saldırı operasyonu sırasında Hizbullah tarafından esir alınan iki "İsraili" esirin kayıtsız-şartsız serbest bırakılması gerektiğinin belirtilmesi unutulmadığı halde Lübnanlı esirler konusu muallâkta bırakıldı.

Bu kararın tehlikesini ve hunharlığını aydınlatmadan önce, bu meselenin arka plânına dönüyoruz:

Irak ve Afganistan'daki işler Amerika'nın arzuladığı şekilde gitmedi. Bataklığa saplanınca, oradan çıkışın külfetli olacağı ve işlerini uzatacağı ona âyân oldu. "Bilhassa" Irak, meseleye komşu devletler devreye girmedikçe kendisini kurtaramayacağı kızgın bir karşı savaş merkezine dönüştü. Bu komşu devletlerin en bâriz olanları ise İran ile Suriye'dir ki bunlar, dikkate değer bir Amerikan nüfuzunun bulunduğu devletlerdir. Velâkin onların bu işe karışmaları, diğer bölge meselelerine kapsamlı bir çözüm bulunmadıkça yani Ortadoğu Krizi sona erdirilmedikçe mümkün olmayacaktır. Amerika, bu iş [yani bu kapsamlı çözüm] sayesinde tahminlerine göre aşağıdaki işlerin gerçekleştirebileceğini değerlendirdi:

1. Irak ve Afganistan'da işlediği cürümlerden, oradaki skandallarından ve saldırısıyla ulaşmak istediği hedeflerindeki hezîmetinden, -geçici de olsa- dikkatleri dağıtmak. Amerikan himâyesinde Lübnan'ın Suriye'ye bağlandığı 1975 yılında Lübnan'da yapıldığı gibi, Irak'ı veya Irak'ın büyük bir kesimini İran'a bağlamak için açık bir giriş kapısı oluşturmak, sonra da İran'ın nükleer krizini sona erdirmek. Zira çözümünü boşa çıkararak ve Avrupa'yı meşgul ederek bu krizi istismâr eden Amerika'dır.
2. Suriye'nin ve dolayısıyla peşi sıra Filistinli örgütlerin yahudi varlığını açıkça tanınması, çekişmeye nihâî bir sınır konulması, sonra da bölgedeki Amerikan hegemonyasının garantilenmesi bakımından Filistin meselesinin çözümünü kolaylaştırmak.
3. Sonuçta Amerika'nın bölgedeki imajının yükseltilmesini, daha da önemlisi Amerika'da Bush ile Cumhuriyetçi Parti'nin popülaritesinin artırılmasını sağlamaktır ki gelecek seçimleri kazanması kolaylaşabilsin.

Bununla birlikte Amerika, aşağıdaki üç hususun, kapsamlı uzlaşma hedeflerinin gerçekleştirilmesini bloke ettiğini gördü:

1. Avrupa karşısına dikildi. Çünkü Avrupa [Fransa ve İngiltere], cüz'î bir şekilde otuz senedir ve et-Tâif Anlaşması'nda beri de külli bir şekilde yaklaşık on beş senedir uzak kaldıkları Lübnan'daki Amerikan nüfuzunu sıkıştırmak üzere el-Harîrî suikasti ile altın bir fırsat yakaladı. Fakat bölgedeki işlerin dizginlerini Amerika'nın elinden çıkarmayı başarmak Avrupa için öyle kolay değildi.
2. Hizbullah konusuna gelince; Hizbullah, 1980'lerin başından beri İran ile Suriye'nin askerî, lojistik, eğitim... destekleri ile desteklendi. Tâ ki halletme zamanı gelinceye kadar bu destekler sürdü. Ne var ki Hizbullah, halletme zamanı geldiğinde bu iki devletin, işini güzelleştir bitirebileceğini veya gerekirse yahudi ile savaşında terk edip yalnız başına bırakabileceğini bir türlü "kavrayamadı".

Önemli olan; Hizbullah'ın kuvvetini büyütmüş olması, Yahudiye karşı savaşında muhlis şebâbı bünyesinde barındırması, Suriye'nin kendisine yalnızca siyâsî bir parti haline dönmeyi ve Yahudi ile savaşını bırakmayı emretmesini zorlaştırmış olmasıdır. Bilinmektedir ki halletme

zamanı geldiğinde, halletmenin esâsî unsurları, Hizbullah'ın rolünün kalmasını kabul etmeyecektir. Bu nedenle Hizbullah konusu, çözüm önündeki bloklardandır.

3. Yahudi varlığı konusuna gelince; Amerika bilmektedir ki Yahudiler, bir taraftan kendileri için belirlenmiş sınırlar içeren güçlü bir devlet garantilerken, diğer taraftan -Filistin'de zayıf da olsa herhangi bir devletin kurulması şöyle dursun- kendilerini kuşatan diğer devletleri de başıboş bırakan bir çözümü kesinlikle kabul etmeyeceklerdir. Zira Yahudiler, kalplerinde ve zihinlerinde Muharref Tevratları olduğu halde hareket etmektedirler. Fırsatını yakalar yakalamaz, Nil'den Fırat'a kadar tüm bölgeyi ele geçirmeye yönelik uzak hedefleri varlığını sürdürmektedir.

Yahudiler, kendilerini vuran zararı ve tahrip eden tehlikeyi hissetmedikçe, ne Suriye'nin ne Lübnan'ın ne de Filistin'in yüzularını (itibarlarını) koruyarak hâl yoluna katılmalarını kabul edecek değildirler. Bu nedenle yahudi varlığı konusu da, çözüm önündeki bloklardandır.

Amerika gördü ki bu blokları ortadan kaldırmak, ateşkese varılmasını engellemekten geçmektedir. Bunun üzerine Avrupa'ya müdâhale fırsatı vermedi. Ardından saldırının müddetini uzattı ki hem Hizbullah büyük zarara uğrasın, hem de yahudi varlığı müessir zarara uğrasın.

Yahudilere gelince; onlar bu durumda münâsip bir proje koyması için Amerika'ya başvuracaklardır.

Hizbullah'ın şebâbına gelince; onlar iki güzellikten birine, ya Şehâdet ya da Zafere ulaşmaya kadar ihlas ile savaşıacaklardır. Velâkin Amerika, İran ve Suriye'nin Hizbullah'ı istenilen yönde kontrol etmesini sağlayarak, İran ve Suriye yoluyla istediği münâsip projeyle kontrol edecektir.

İşte bu yüzden Amerika, 19.07.2006'da Amerikan Dışişleri Bakanı Rice'ın Mısır Dışişleri Bakanı ile Washington'daki görüşmesinden sonra yaptığı açıklamada geçtiği gibi, "elverişli koşullar" oluşmadıkça âcil ateşkes yapılmasını onaylamadı.

Fakat Yahudi, Hizbullah'ın verdiği acı verici darbelerden ötürü çılgına döndü, aklını kaybetti. Buna bir de önceki savaşlarından alışageldiği askerî gâlibiyete ulaşmaktan âciz kalması da eklenince, yaşlı-kadın-çocuk demeden, ev-hastane-mescid ayrımı yapmadan sağa-sola saldırı sivilleri, hatta ağaçları, dağları, köprüleri, yolları... bombalamaya başladı. Avrupa ise, Amerika'nın gâyesine ulaşmasından önce bir ateşkese varılması yönünde kamuoyu oluşturmak üzere bunu kullandı ki Avrupa meselenin dizginlerinin bir kısmını tutabilsin de dizginler bütünüyle Amerika'nın eline bırakılsın.

İşte böylece Fransa, ateşkese odaklanan tasarısını öne sürdü. Avrupa bilhassa -Amerika ile alenen ters düşmeyen politikasına uygun olarak perde arkasından- İngiltere de bu yönde ona etkin bir destek verdi. Amerika ise bir Güvenlik Konseyi kararı çıkarılmasını tartışmak zorunda kaldı. Ancak saldırı müddetini uzatmak ve plânının aslına dönüş yapabilmek maksadıyla ateşkes yerine "askerî saldırı eylemlerini durdurma" konusunu icad etti. Bu da -şâyet güç yetirebilirse- kapsamlı bir çözüme varmaktır ki Lübnan sorununun çözümünden, "Yeni Ortadoğu" adını verdiği şeye göre bölgeyi yeniden şekillendirmek üzere kendi liderliğinde daha kapsamlı bir çözüme intikâl edebilsin. Bundan dolayı söz konusu karar, uygulanma süresinin uzatılmasını da içermektedir ki içerisindeki her bir paragraf tartışmayı ve müzâkereyi gerektirsin:

Zîra yahudilerin geri çekilişinin, devletlerarası kuvvetlerin yerleştirilmesi ve askerî çatışmaların durdurulması ile eşzamanlı hale getirilmesi, -bu kuvvetlerin kısa sürede oluşturulamayacak olmasından dolayı- her an savaşın kaldığı yerden devam etmesine kapı aralayan esnek bir buluştur. Buna ilâveten saldırı eylemlerinin durdurulması ifadesine gelince; bilindiği gibi Yahudi Varlığı çocukları katletmeyi, meşru müdâfaa (!) eylemleri olarak yorumlamaktadır. Yine Lübnanlı esirlerin serbest bırakılmamasına karşın iki "İsraili" esirin serbest bırakılması, -bunca nezih kanlar akıtıldıktan sonra- oldukça alçaltıcı bir tutumdur. "İsrail" ordusu çekilmeden önce Hizbullah'ın Kuzey el-Litânî'den geri çekilmesi istemi de aynı şekilde bir rezâlettir. 1559 sayılı kararın uygulanması ise Yahudi saldırganlığı karşısında duracak herhangi bir direnişi tümüyle kaldırıp atmaktır... İşte tüm bu hususlar, her şeyi sıfıra veya sıfırın biraz üstüne düşürmektedir.

Bu kararın metni, -tümü Amerika'nın lehine olmasa da- birçok noktalar içermektedir. Hatta daha önce birçok kez herhangi bir karar tasarısında ateşkes ifadesinin belirtilmesi gerektiğini, aksi

takdirde ğayri-ahlâki olacağını vurgulayan Chirac bile o laflarını yutup bu karar tasarısına onay verdi!

Ey Müslümanlar!

Muhakkak ki bu karar, yalnızca Lübnan için değil, tüm Ümmet için öldürücü bir karardır. Çünkü bu, Yahudi ile Lübnan arasındaki uzlaşmayı sâbitleştirmek, oradan da Amerika'nın, Dışişleri Bakanı Rice tarafından 22 Temmuz'da "İsrail" saldırılarının "yeni bir Ortadoğu" ile sonuçlanacağını söyleyerek ilan ettiği "Yeni Ortadoğu" adını verdiği şeye göre bölgeyi yeniden şekillendirmek üzere kendi liderliğinde daha kapsamlı bir çözüme intikâl etmek için hazırlanmıştır.

Muhakkak ki bu karar Yahudilere, savaş meydanında kazanamadıkları bir gâlibiyet vermektedir. Eğer onlar, -gerek İran ve Suriye gibi lafla Hizbullah'ı destekleyenler olsun, gerekse açıktan ve gizliden onun karşısında duranlar olsun- Müslümanların toprakları üzerinde kurulu devletlerin müdâhale etmeyeceklerinden emîn olmasalardı, velev böyle olmasaydı, mutlaka o Yahudi varlığı henüz ilk günlerinde savaşın durdurulmasını istemeye başlardı.

Muhakkak ki Müslümanların meseleleri, Yahudi Varlığı'nın "büyük" çobanı Amerika'nın güdümündeki Güvenlik Konseyi'nin aldığı devletlerarası kararlar ile çözülmez. Bilakis bunlar, yalnızca cihâd ile çözülür. Cepheler açarak, bu cephelerden orduları Allah yolunda cihad etmeye yollayarak ve muktedir olan herkesi seferberliğe çağırarak... Çünkü bu, Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın topraklarının tek bir karışı dahi düşman işgâline uğrayan tüm Müslümanlara kesin olarak emrettiği büyük bir farzdır. Tek bir karış işgâle uğramış iken böyle ise, binlerce karış işgâle uğramış, hatta ülkesinin kalbine kadar saldırıya uğramış bir halde nasıl olur? Bir toplum, kendi toprakları üzerinde, hem de ülkesinin kalbine kadar saldırıya uğramış, yine de kendisini savunmuyorsa, bu ancak zillettir ve kendilerini azap kuşatmak üzeredir. Nitekim Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur:

Eğer (gerektiğinde savaşa)

çıkmaırsanız, (Allah) sizi çok can yakıcı bir azâb ile cezâlandırır ve yerinize sizden başka bir toplum getirir. (Siz savaşa çıkmamakla) onlara hiçbir zarar da veremezsiniz. Şüphesiz Allah her şeye Kâdir'dir. [et-Tevbe 39]

Müslümanların topraklarında kurulu devletlerin, Yahudilere karşı elleri-kolları bağı bir halde Filistin'e ve Lübnan'a yardım etmekten gâfil olmaları büyük bir cürümdür. Suriye ve İran'ın Hizbullah'ı yalnız başına bırakıp Yahudi'ye karşı savaşında onu terk etmeleri, Amerika'nın projelerini bölgeye sokmasını kolaylaştırmaya yönelik bir suç ortaklığıdır. Diğer Arap devletlerinin, özellikle Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün'ün hâince bir acziyet içerisinde Amerika'yı ve Yahudileri öyle gizli-mizli değil, göz göre göre açıktan destekleyen bir tavır sergilemeleri, hem bu dünyada hem de Âhirette boyunlarına rezâlet ve utanç ile asılacak iğrenç bir cürümdür!

Ey Müslümanlar!

Bu kararı onaylamak, desteklemek ve uygulamak Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere Hıyânettir! Bu hâin yöneticileri ortadan kaldırma, İslam'a mecdini iade etme ve **Nübüvvet Minhâcî üzere Râşidi Hilâfet Devleti'**ni kurma fırsatı ordulardaki askerlerin önünde durmaktadır. Öyle ki katledilen ve sakatlanan çocukların intikâmı, dehşete düşürülen, dul bırakılan ve aşağılanan kadınların intikâmı ve sakalları kana boyanan yaşlıların intikâmı, hem Yahudiden hem de Yahudinin arkasındakilerden alınır. İşte o gün Yahudi, kendi evlerini hem kendi elleriyle hem de mü'minlerin elleriyle harap eder. İşte o gün Allah [Subhânehu ve Te'alâ] mü'min toplumun gönüllerine şifâ verir.

İşte o gün mü'minler de Allah'ın nusreti, zaferi ile ferahlar. [er-Rûm 3-4]

Hizb-ut Tahrir

H. 18 Raceb 1427

M. 12 Ağustos 2006